

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 2 lutego 2022 roku (I SA/Sz 794/21)

Nie można się też zdaniem Sądu zgodzić z zarzutem naruszenia art. 8, w zw. z art. 18 i art. 207 ust. 1 TFUE poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i wydanie decyzji sprzecznej z zasadą równości i niedyskryminacji we wszystkich działaniach UE, w tym w zakresie wspólnej polityki handlowej i stosowania jednolitych zasad, w szczególności w odniesieniu do zmian stawek celnych, z uwagi na fakt, iż podmioty znajdujące się w podobnych sytuacjach prawnie relewantnych, a mianowicie produkujące rury spawane spiralnie i rury spawane wzdłużnie, które mogą być stosowane zamiennie (jako substytuty) w dużych projektach inżynieryjnych, zostały potraktowane odmiennie w zakresie wielkości kontyngentu dla kategorii 25A i 25B, bez istnienia usprawiedliwionej podstawy dla takiego odmiennego traktowania w sytuacjach podobnych.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie w składzie następującym:
Przewodniczący Sędzia: WSA Elżbieta Dziel
Sędzia: WSA Bolesław Stachura (spr.),
Sędzia: WSA Joanna Wojciechowska

po rozpoznaniu w Wydziale I na posiedzeniu niejawnym w dniu 2 lutego 2022 r. sprawy ze skargi B. M. B. S. ve T. A.S. z siedzibą w S.-I. na decyzję Dyrektora Izby Administracji Skarbowej z dnia [...] lipca 2021 r. nr [...] w przedmiocie długu celnego:

I. Oddala skargę.

Uzasadnienie

Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w S. decyzją z dnia [...] lipca 2021 r., nr [...] utrzymał w mocy decyzję Naczelnika Z. Urzędu Celno-Skarbowego w S. z dnia [...] kwietnia 2021 r., nr [...], którą określono i zaksięgowano wobec B. z siedzibą w S. (dalej: „spółka”, „skarżąca”) kwotę należności celnych w postaci cła dodatkowego w wysokości [...] zł (dalej: „cło dodatkowe”).

Zaskarżona decyzja została wydana w następującym stanie faktycznym:

W dniu [...] stycznia 2020 r. spółka dokonała za pośrednictwem przedstawiciela pośredniego zgłoszenia celnego (nr [...]) o dopuszczenie do obrotu towaru, tj. rur stalowych spiralnie spawanych o średnicy przekraczającej 1000 mm przeznaczonych dla budowy gazociągu, operatora sieci przesyłowej [...] – [...] M o masie [...] kg, pochodzących z T. Towar został zaklasyfikowany do kodu TARIC 7305 19 00. W dniu przyjęcia zgłoszenia celnego spółka zawnioskowała o zastosowanie dla całej ilości importowanego towaru kontyngentu niepreferencyjnego o numerze [...], określonego w Rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) 2019/159 z dnia 31 stycznia 2019 r. nakładającym ostateczne środki ochronne w odniesieniu do przywozu niektórych wyrobów ze stali (Dz. Urz. UE L nr 31 z 1 lutego 2019 r.) – dalej: „rozporządzenie 2019/159”. Kontyngent został przyznany dla [...] kg importowanego towaru.

Wnioskiem z [...] stycznia 2021 r. spółka wystąpiła o naliczenie należności celno-podatkowych dla pozostałej ilości towaru, tj. [...] kg, dla której kontyngent nie został przyznany.

Naczelnik Z. Urzędu Celno-Skarbowego w S. (dalej: „organ I instancji”) decyzją z [...] kwietnia 2021 r., określił kwotę należności celnych w postaci cła dodatkowego (typ opłaty A20) w wysokości [...] zł, zaksięgował i powiadomił o kwocie cła dodatkowego oraz sprostował dane zawarte ww. zgłoszeniu celnym w sposób szczegółowo opisany w decyzji. W uzasadnieniu organu I instancji wyjaśnił, że w związku ze złożeniem przez spółkę zabezpieczenia jednorazowego na kwotę [...] zł, posłuży ono do częściowego pokrycia kwoty cła dodatkowego określonego w decyzji. Pozostała część podlegała natomiast obowiązkowi wpłaty na rachunek bankowy Urzędu Skarbowego w N.T.

W odwołaniu spółka wniosła o uchylenie decyzji w całości i umorzenie postępowania w sprawie z uwagi na brak podstaw do określenia kwoty należności celnych w postaci cła dodatkowego, brak podstaw do księgowania i powiadomienia o kwocie cła dodatkowego oraz brak podstaw do sprostowania danych zawartych w zgłoszeniu celnym.

Zaskarżonej decyzji spółka zarzuciła naruszenie:

1. Art. 16 w zw. z art. 15 ust. 2 i 3 w zw. z art. 20 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/478 z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu (Dz. Urz. UE L nr 83 z 27 marca 2015 r.) – dalej: „rozporządzenie 2015/478”.
2. Art. 8 w zw. z art. 18 i art. 207 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. z 2004 r. nr 90 poz. 864/2 – spółka nieprecyzyjnie zidentyfikowała przepisy i podała błędny publikator – uwaga Sądu).

Ponadto spółka wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów: z opinii biegłego z zakresu inżynierii materiałowej i metalurgii; z norm ISO 3183:2012, 3183:2019; umowy nr [...] zawartej z [...]. wraz ze specyfikacją, umowy nr [...] zawartej z [...] wraz ze specyfikacją, specyfikacji dla umowy nr [...] zawartej z [...] dla projektu „[...]”, na okoliczność, iż rury spawane spiralnie zaliczane do kodu CN 7305 19 00 (zgodnie z TARIC [ISZTAR]) są stosowane w dużych projektach inżynieryjnych (w szczególności w zakresie gazociągów i ropociągów) na równi i zamiennie z rurami spawanymi wzdłużnie, w szczególności z uwagi na fakt, że brakuje różnic w zakresie ich walorów użytkowych, co czyni niezasadnym zaliczenie ich do kategorii 25B zamiast do kategorii 25A. Spółka wniosła również o wstrzymanie wykonania decyzji organu I instancji.

Po rozpoznaniu odwołania Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w S. (dalej: „organ odwoławczy”) decyzją z [...] lipca 2021 r. utrzymał w mocy decyzję organu I instancji.

W uzasadnieniu przedstawił przebieg postępowania. Wskazał, że w pismach z [...] czerwca 2021 r. poinformował spółkę, że przeprowadzenie wniosków dowodowych zawartych w odwołaniu nie znajduje uzasadnienia, wyjaśnił, że wniosek o wstrzymanie wykonania decyzji jest bezprzedmiotowy ze względu na uiszczenie należności celnych oraz zawiadomił o możliwości wypowiedzenia się w sprawie zgromadzonego materiału dowodowego.

Organ odwoławczy po przeanalizowaniu akt sprawy oraz zapoznaniu się ze stanem faktycznym i prawnym sprawy, uznał że decyzja organu I instancji jest prawidłowa. Wyjaśnił, że organ I instancji zastosował stawkę cła dodatkowego w wysokości 25% w związku z nieprzyznaniem kontyngentu nr [...].

Zdaniem organu odwoławczego istotą sprawy było rozstrzygnięcie, czy do sprowadzonych przez spółkę rur mają zastosowanie kontyngenty przypisane do kategorii 25B załącznika IV do Rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/894 z dnia 29 czerwca 2020 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) 2019/159 nakładające ostateczne środki ochronne w odniesieniu do przywozu niektórych wyrobów ze stali (Dz. Urz. UE L nr 206 z 30 czerwca 2020 r.), dalej: „rozporządzenie 2020/894”. Jak wynika ze zgłoszenia celnego oraz wniosku

z [...] stycznia 2021 r. spółka nie kwestionowała, że importowany towar winien być klasyfikowany do pozycji CN 7305 19 00 (kod TARIC 7305 19 00 00).

Organ odwoławczy wyjaśnił, że w chwili przyjęcia zgłoszenia celnego powstał dług celny. Podstawą ustalenia należności celnych przywozowych była Wspólna Taryfa Celna, która obejmowała m.in. Nomenklaturę Scaloną (NS) towarów, określoną w Rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz. Urz. WE L nr 256 z 7 września 1987 r.), dalej: „rozporządzenie 2658/87”. Organ wskazał, że pozycja HS 7305 – obejmuje „Pozostałe rury i przewody rurowe (na przykład spawane, zgrzewane, nitowane lub podobnie zamykane), o przekroju poprzecznym w kształcie koła, których zewnętrzna średnica przekracza 406,4 mm, z żeliwa lub stali: - rury przewodowe, w rodzaju stosowanych do rurociągów ropy naftowej lub gazu: -- 7305 11 00 00 - spawane wzdłużnie łukiem krytym; -- 7305 12 00 00 - pozostałe, spawane wzdłużnie, -- 7305 19 00 00 - pozostałe. Zgodnie z wyjaśnieniami do pozycji HS 7305, zawartymi w notach wyjaśniających do NS, pozycja ta obejmuje rury w rodzaju używanych do rurociągów ropy naftowej lub gazu, rury okładzinowe do odwiertów ropy lub gazu, rury do rurociągów służących do transportu na duże odległości wody lub węgla lub innych ciał stałych, rury na pale lub słupy, jak również przewody rurowe dla elektrowni wodnych, zwykle wzmocniane pierścieniami. Rury i przewody rurowe objęte tą pozycją są wytwarzane, na przykład przez spawanie, zgrzewanie lub nitowanie brzegów wstępnie uformowanych, niezamkniętych półwyrobów o kształcie tulei, wytwarzanych z płasko walcowanych wyrobów. W przypadku wyrobów spawanych, krawędzie są spawane bez dodawania spoiwa metodą spawania iskrowego, oporowego lub indukcyjnego, bądź też tukiem krytym z doprowadzeniem spoiwa i w osłonie gazowej lub pod topnikiem, w celu zapobiegania utlenianiu. Jeżeli stosuje się nitowanie, krawędzie rur tworzą zakładkę i są łączone za pomocą nitów. Klasyfikację w ramach omawianej podpozycji determinuje sposób zamknięcia brzegów wstępnie uformowanych, niezamkniętych półwyrobów o kształcie tulei. W przypadku rur spawanych dodatkowym kryterium jest sposób spawania (spawanie wzdłużnie lub spawanie spiralne) oraz metoda spawania w przypadku (rury spawane wzdłużnie).

Organ odwoławczy stwierdził, że rury stalowe spawane spiralnie, o średnicy przekraczającej 1000 mm przeznaczone do budowy gazociągu, będące przedmiotem niniejszego postępowania winny być klasyfikowane do pozycji 7305 19 00 00.

Organ odwoławczy podkreślił również postępowanie Komisji Europejskiej w zakresie podejmowanych przez nią, ze względu na sytuację unijnego przemysłu stalowego, środków ochronnych w odniesieniu do przewozu niektórych wyrobów ze stali. Dochodzenie w tej sprawie dotyczyło importu do UE wyrobów ze stali podzielonych na 28 kategorii, które obejmowały: wyroby płaskie (kategorie

od 1 do 11); wyroby długie (kategorie od 12 do 919 oraz kategoria 27 i 28) i przewody rurowe (kategorie od 20 do 26). Komisja Europejska stwierdziła, że w odniesieniu do produktów objętych dochodzeniem, obejmującym lata 2013–2017, nastąpił nagły, gwałtowny i znaczny wzrost przywozu w każdej z grup wyrobów. Do głównych przyczyn tego zjawiska należała bezprecedensowa nadwyżka mocy produkcyjnych w przemyśle stalowym, która utrzymuje się pomimo znacznej liczby środków przyjętych na całym świecie w celu jej ograniczenia, a którą pogłębiają subsydia i rządowe środki wspierające, które doprowadziły do spadku cen. Dodatkowym czynnikiem były środki ochronne przyjęte przez USA, które spowodowały przekierowanie handlu w stronę UE. Komisja uznała, że taki rozwój sytuacji doprowadził i nadal będzie prowadzić do wyraźnego zwiększenia przywozu wyrobów ze stali do UE, który grozi wystąpieniem poważnej szkody dla producentów unijnych. Z tego względu przyjęła, że konieczne jest wprowadzenie środków ochronnych, aby zapobiec dalszemu pogarszaniu się ich sytuacji. Stwierdziła, że kontyngent taryfowy jest najlepszym sposobem pogodzenia interesów unijnych producentów i użytkowników stali, korzystających z importowanych wyrobów. Za najlepszą metodę zagwarantowania optymalnego stosowania kontyngentów taryfowych Komisja Europejska uznała przydzielenie ich poszczególnym państwom, które mają istotny interes w dostawach produktów objętych dochodzeniem, a w przypadku pozostałych państw przydzielanie w kolejności chronologicznej według dat przyjęcia zgłoszeń do dopuszczenia do obrotu, zgodnie z przepisami Rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2447 z 24 listopada 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013, ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz. Urz. UE L nr 343 z 29 grudnia 2020 r.), dalej: „rozporządzenie 2015/2447”. Organ odwoławczy wskazał, że ostateczne środki ochrony w stanie niniejszej sprawy zostały nałożone rozporządzeniem 2019/159.

Organ odwoławczy przytoczył w tym zakresie art. 1 rozporządzenia 2019/159, w którym określone zostały zasady korzystania z kontyngentów taryfowych oraz wysokość stawki cła dodatkowego, stosowanego w sytuacji, gdy kontyngent taryfowy został wyczerpany lub przywóz danych kategorii produktu nie został objęty kontyngentem. Cło zostało określone w wysokości 25% i ma zastosowanie do ceny netto na granicy Unii, przed ocleniem, w odniesieniu do kategorii produktów, określonych w załączniku IV.1 rozporządzenia 2019/159. Załącznik I rozporządzenia 2019/159 zawiera ponadto wykaz 28 kategorii produktów objętych dochodzeniem. Każdej z kategorii produktu (opisanej w kolumnie drugiej), ponumerowanej od 1 do 28, przypisano odpowiednie kody CN (kolumna trzecia). Kontyngenty taryfowe zostały otwarte w przypadku przywozu do Unii dla 26 z 28 badanych kategorii produktów (zdefiniowanych poprzez odniesienie do odpowiadających im

kodów CN, określonych w załączniku I) oraz do każdego z okresów, określonych w załączniku IV.1 i IV.2. W załączniku IV.1 określono wielkość kontyngentów taryfowych przypisanych poszczególnym kategoriom produktu z podziałem na wskazane okresy czasu. Kontyngenty przydzielane są w jeden z następujący sposób: dla danej kategorii przyznawany jest jeden kontyngent dla wszystkich państw trzecich (kontyngent globalny, dla którego w załączniku IV.2 określone zostały wielkości w podziale na kwartał) lub dla danej kategorii przyznawane są określone kontyngenty dla wskazanych państw, oraz kontyngent dla innych państw, niż wymienione (globalny lub rezydualny, dla którego w załączniku IV.2 określone zostały wielkości z podziałem na kwartały). Organ odwoławczy podkreślił, że rozporządzenie 2019/159 weszło w życie 2 lutego 2019 r. i wiąże w całości oraz jest stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Organ odwoławczy w związku z tym, że przedmiotem niniejszego postępowania jest określenie cła dodatkowego związanego z importem rur stalowych spawanych spiralnie, zaklasyfikowanych kodem CN 7305 19 00, wyjaśnił regulacje, zawarte w rozporządzeniu 2019/159, dotyczące importu wskazanego towaru. W pierwotnym brzmieniu tego rozporządzenia duże przewody rurowe, klasyfikowane do kodów CN 7305 11 00, 7305 12 00, 7305 19 00, 7305 20 00, 7305 31 00, 7305 39 00, 7305 90 00 objęte były jedną kategorią produktu (kategoria 25). Zostały do niej przypisane odrębne kontyngenty dla Rosji, Turcji, Chin oraz innych państw. W rozporządzeniu wykonawczym (UE) 2019/1590 z dnia 26 września 2019 r., zmieniającym rozporządzenie wykonawcze (UE) 2019/159 nakładające ostateczne środki ochronne w odniesieniu do przywozu niektórych wyrobów ze stali (Dz. Urz. UE L nr 248 z 27 września 2019 r.), dalej: „rozporządzenie 2019/1590”, po dokonaniu przeglądu zastosowanych środków, KE zastąpiła system przyznawania kontyngentów dla kategorii 25. Uznała, że właściwe będzie zastosowanie jednolitego globalnego kontyngentu taryfowego, zarządzanego z częstotliwością kwartalną. Uzasadnieniem tego była zmiana okoliczności, związana z drastycznym zmniejszeniem przywozu produktów z Rosji, która dysponowała dotychczas największą wartością kontyngentu. Wprowadzona regulacja, zgodna z interesem Unii, miała ograniczyć ryzyko, związane z potencjalnym niedoborem podaży, wynikającym z nieodpowiedniego przydziału kontyngentów i umożliwić wszystkim dostawcom równe szanse uczestnictwa w nowych projektach inżynierskich, wymagających użycia tej kategorii produktu. Kolejna istotna zmiana, dotycząca kategorii 25 produktu, zawarta została w rozporządzeniu 2020/894. Po zakończeniu drugiego przeglądu środków KE stwierdziła, że zaobserwowano zjawisko wypierania, polegające na tym, że w ramach kontyngentu globalnego, określonego dla kategorii 25, przywożone są produkty nieużywane w dużych projektach inżynierskich, znacznie wykraczające poza ich tradycyjną wielkość handlu. Może to spowodować,

w przypadku pojawienia się dużych projektów inżynieryjnych, wymagających specjalistycznych przewodów rurowych, brak możliwości ich przywozu w ramach całej puli kontyngentu. W związku z tym, KE dokonała podziału kategorii 25 na dwie grupy: w kategorii 25A znalazły się przewody rurowe spawane, klasyfikowane do pozycji CN 7305 11 00 i 7305 12 00, stwierdzając, że są to produkty zwykle wykorzystywane w dużych projektach inżynieryjnych. Został do nich przyporządkowany jeden globalny kontyngent w celu zapewnienia równych szans wszystkim oficjalnym oferentom w projektach na szeroką skalę; pozostałe duże przewody rurowe spawane, w tym klasyfikowane do pozycji CN 7305 19 00, zostały umieszczone w kategorii 25B, złożonej z kontyngentów krajowych dla państw o określonym wcześniejszym przywozie i kontyngentu rezydualnego dla pozostałych państw. Konsekwencją wprowadzonych zmian było to, że stosowanie odpowiedniego systemu podziału kontyngentu uzależnione zostało od rodzaju produktu i kodu CN, do którego on jest klasyfikowany. Rury stalowe spiralnie spawane, ze względu na swoją klasyfikację do kodu CN 7305 19 00, umieszczone zostały przez KE w kategorii 25B. Dla tej kategorii przewidziano na okres od 1 stycznia 2021 r. do 31 marca 2021 r. następujący podział kontyngentów: Turcja – 9347,69 ton, numer porządkowy 09.8971; Chiny – 6323,27 ton, numer porządkowy 09.8972; Federacja Rosyjska – 6 278,07 ton, numer porządkowy 09.8973; Zjednoczone Królestwo – 4248,97 ton, numer porządkowy 09.8996; Republika Korei – 2488,39 ton, numer porządkowy 09.8974; Pozostałe Państwa – 5771,54 ton, numer porządkowy 09.8659.

Organ odwoławczy zwrócił uwagę, że w zgłoszeniu celnym z [...] stycznia 2021 r., spółka zawnioskowała o zastosowanie dla towaru przywiezionego z T. (kraj pochodzenia) w ilości [...] ton, kontyngentu ustalonego dla T. w ramach kategorii 25B o numerze porządkowym 09.8971. Kontyngent został przyznany dla [...] kg importowanego towaru. Dla pozostałej ilości, tj. [...] kg, spółka zwróciła się o naliczenie należności celno-podatkowych. Tym samym organ I instancji z uwagi na nieprzyznanie dla tej ilości kontyngentu, określił kwotę cła dodatkowego w wysokości [...] zł (stawka cła podstawowego wynosiła 0%).

Organ odwoławczy stwierdził, że zarzuty spółki skupiają się głównie na wykazaniu, że sporne rury spawane spiralnie, tak samo jak rury spawane wzdłużnie (klasyfikowane do kodów CN 7305 11 00 i 7305 12 00), są wykorzystywane w dużych projektach inżynieryjnych, a uregulowanie prawne KE w tym zakresie jest nieprawidłowe i narusza prawo UE tj. przepisy rozporządzenia 2015/478.

Zdaniem organu odwoławczego zarzuty spółki są nieuzasadnione. Podkreślił, że spółka opiera swoje stanowisko na naruszeniu przez KE postępowania, w szczególności w tej jego części, której konsekwencją była zmiana, dotycząca przydzielania kontyngentów dla kategorii 25, obejmującej duże przewody rurowe spawane. Zarzuty dotyczą braku uzasadnienia dla podziału przez KE tej kategorii na

przewody rurowe głównie stosowane w dużych projektach inżynieryjnych i pozostałe duże przewody rurowe spawane. Spółka odniosła się, także do argumentacji KE dotyczącej zasadności takiego rozwiązania dla rozdysponowania kontyngentów taryfowych. Ponadto rozporządzenie dotyczące środków ochronnych w odniesieniu do przywozu niektórych wyrobów ze stali jest aktem prawa, które w myśl art. 249 TWE (obecnie art. 288 TFUE – uwaga Sądu) ma zasięg ogólny, wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich. Normy zawarte w rozporządzeniu mają pierwszeństwo przed normami prawa krajowego. Adresatami rozporządzeń są nie tylko państwa członkowskie, ale również podmioty gospodarki rynkowej, którym dają prawa lub tworzą obowiązki. Z tych względów, zarówno organ celny, jak i spółka zobowiązani są do przestrzegania postanowień obowiązującego rozporządzenia nakładającego środki ochronne w przypadku importu wyrobów ze stali, a zastosowanie danego kontyngentu nie jest zależne od uznania organu. W tej sprawie, prawodawca unijny, w wyniku prowadzonego przez siebie dochodzenia uznał, że rury spawane spiralnie zaklasyfikowane do wskazanego kodu, nie mogą być zaliczone do tej samej kategorii co rury stalowe spawane wzdłużnie, klasyfikowane odpowiednio do kodu CN 7305 11 00 00 oraz 7305 12 00 00.

Swojemu stanowisku dał wyraz w omawianym rozporządzeniu, w którym w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości uregulował kwestie przydziału kontyngentów dla poszczególnych wyrobów.

Przyporządkowanie importowanego towaru do danej kategorii produktu (25B) zdeterminowane było klasyfikacją taryfową wyrobu przy jego przywozie do UE (kod CN 7305 19 00 00).

Organ odwoławczy odniósł się również do przedstawionej przez spółkę w toku postępowania ekspertyzy, w której szeroko omówiono wymagania dla rur na rurociągi ropy i gazu dla dużych projektów inżynieryjnych, technologię produkcji rur stalowych do zastosowania w przemyśle naftowym i gazowniczym, sposób wykonania rur w odniesieniu do gatunków stali oraz przykłady zastosowań rur SAWH i SAWL w dużych projektach inżynieryjnych na terenie UE oraz ich wykorzystanie w projektach GIPL. Zdaniem organu odwoławczego pomimo treści merytorycznej nie ma ona wpływu na rozstrzygnięcie sprawy, gdyż jego podstawą jest fakt zaklasyfikowania importowanych wyrobów do określonej pozycji taryfy celnej. Tym samym argumentacja spółki, wskazująca na niewłaściwe zaklasyfikowanie spornych rur poza kategorię 25A, winna być kierowana do KE, która prowadząc przeglądy wprowadzonych środków ochronnych, rozpatrywała uwagi różnych stron, odnosząc się do nich w treści preambuły do poszczególnych rozporządzeń zmieniających rozporządzenie wykonawcze (UE) 2019/159. Organ odwoławczy

uznał, więc za nieuzasadniony również zarzut naruszenia zasad ogólnych funkcjonowania UE.

Spółka w skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie zarzuciła naruszenie:

- 1) Art. 16 w zw. z art. 15 ust. 2 i 3 w zw. z art. 20 rozporządzenia 2015/478 poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i dokonanie błędnej klasyfikacji taryfowej towaru z nowoutworzonej pozycji 2 w postaci rur spiralnie spawanych (kod TARIC 7305 19 00 00 z kodem dodatkowym V999), a w efekcie błędne określenie stawki celnej erga omnes w wysokości 0% dla towarów z nowoutworzonej pozycji 2 oraz określenie stawki dodatkowego cła ochronnego w wysokości 25% dla towarów z nowoutworzonej pozycji 2, w wyniku zaklasyfikowania towaru do kategorii 25B, zamiast do kategorii 25A zgodnie z załącznikiem II do rozporządzenia 2020/894, a to z uwagi na fakt, że duże przewody rurowe spawane spiralnie o kodzie CN 7305 19 00 winny być zaliczone do kategorii 25A, bowiem analogicznie jak w przypadku zaliczonych do kategorii 25A dużych przewodów rurowych spawanych wzdłużnie (kody CN 7305 11 00 oraz 7305 12 00) znajdują tradycyjnie zastosowanie w dużych projektach inżynieryjnych w zakresie infrastruktury (w szczególności gazociągów i ropociągów) i nie różnią się w żadnej mierze charakterystyką użytkową od rur spawanych wzdłużnie, tym samym zgodnie z motywem (58) i (60) rozporządzenia 2020/894, co powoduje uznanie, iż nie są spełnione przesłanki zaliczenia tego towaru do kategorii 25B w ramach środków zapobiegających przywozowi do UE w związku z art. 16 w zw. z art. 15 ust. 2 i 3 rozporządzenia 2015/478, bowiem:
 - a) byłoby to sprzeczne z interesem UE zgodnie z art. 16 rozporządzenia 2015/478, a to z uwagi na fakt, że pozbawiałoby nabywców w ramach dużych projektów inżynieryjnych na terenie UE odpowiedniej różnorodności towarowej, w postaci dostępności zarówno rur spawanych wzdłużnie, jak i spiralnie, w związku z błędnym założeniem, opartym na historycznej nadpodaży jednego rodzaju rur, a mianowicie rur spawanych wzdłużnie przywożonych w Rosji w ramach projektu [...], która to nadpodaż spowodowała błędne ustalenie ze strony KE w drodze procedury sprawdzającej, w ramach rozporządzenia 2020/894 (tj. drugiego rozporządzenia zmieniającego), jakoby rury spawane wzdłużnie były jedynymi tradycyjnie wykorzystywanymi przez odbiorców unijnych w dużych projektach inżynieryjnych oraz że zbyt duża podaż w ramach globalnego kontyngentu w kategorii 25 rur spawanych spiralnie spowodowałaby niedobory w zakresie dostępności rur spawanych wzdłużnie wykorzystywanych do dużych projektów inżynieryjnych, podczas gdy obydwa te rodzaje rur są wykorzystywane zamiennie w dużych projektach inżynieryjnych, co odzwierciedlają zarówno zapisy taryfy celnej TARIC,

stosowne normy ISO, jak i odpowiednie specyfikacje zamówienia zamawiających w ramach przetargów unijnych oraz treść zawieranych umów:

- b) rury spawane spiralnie nie są przywożone do UE ani w tak znacznie zwiększonych ilościach ani na takich warunkach, które powodują lub grożą spowodowaniem poważnej szkody dla unijnych producentów produktów podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych Unii zgodnie z art. 16 rozporządzenie 2015/478 (zgodnie z art. 15 ust. 2 w zw. z art. 16 rozporządzenie 2015/478, w odniesieniu do członków WTO, a więc także T., środki ochronne podejmowane są jedynie w przypadku, gdy spełnione są łącznie oba ww. kryteria), bowiem KE ustaliła w sposób błędny, że unijni producenci produktów podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych produkują na cele realizacji dużych projektów inżynieryjnych wyłącznie rury spawane wzdłużnie, podczas gdy rury te są wykorzystywane na równi i zamiennie z rurami spawanymi spiralnie, a zaliczenie tego rodzaju rur do kategorii 25B powoduje nieuzasadnione uprzywilejowanie podmiotów importujących rury spawane wzdłużnie (powodując brak konkurencji i ograniczenie zróżnicowania podaży dla nabywców w ramach dużych projektów inżynieryjnych), jak i producentów unijnych produkujących rury spawane spiralnie (którzy nie będą mieli konkurencji na rynku unijnym ze strony producentów z państw trzecich), a ponadto w odniesieniu do rur spawanych spiralnie, kod CN 7305 19 00 KE stwierdziła jedynie wzrost przywożonych ilości, ale nie stwierdziła, że doszło do zmiany warunków przywozu, które miałyby rzekomo powodować lub grozić spowodowaniem poważnej szkody dla unijnych producentów produktów podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych;
- c) nadpodaż przywozu rur spawanych wzdłużnie na cele realizacji projektu [...] nie stanowi tradycyjnego strumienia handlu zgodnie z art. 15 ust. 3 lit. a) rozporządzenia 2015/478, a jedynie tymczasową tendencję, która już przemija, wobec czego brakuje jakiegokolwiek celowości utrzymania tego przepływu poprzez podział kategorii 25 na kategorię 25A i 25B w możliwie największym zakresie jako tradycyjnego strumienia handlu w ramach ustanawiania kontyngentu;
- d) byłoby to sprzeczne z potrzebą uniknięcia zagrożeń dla celu, który zakładano przy ustanawianiu kontyngentu art. 15 ust. 3 lit. c) rozporządzenia 2015/478, a to z uwagi na fakt, że celem podziału kategorii 25 na kategorię 25A i 25B było zabezpieczenie dostępności rur wykorzystywanych w dużych projektach inżynieryjnych na potrzeby nabywców w Unii, podczas gdy poprzez zaliczenie rur spawanych spiralnie o kodzie CN 730519 00 do kategorii 25B i ustanowienie kontyngentów krajowych, zamiast do grupy 25A uwzględniającej globalne kwoty, KE osiąga skutek odwrotny do zamierzonego,

a mianowicie pozbawia nabywców unijnych rur spawanych spiralnie możliwości ich wykorzystania w dużych projektach inżynieryjnych zamiennie w stosunku do rur spawanych wzdłużnie;

- 2) Art. 8, w zw. z art. 18 i art. 207 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. z 2004 r. nr 90 poz. 864/2 – spółka nieprecyzyjnie zidentyfikowała przepisy i podała błędny publikator dla powołanych przepisów – uwaga Sądu) poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i wydanie decyzji sprzecznej z zasadą równości i niedyskryminacji we wszystkich działaniach UE, w tym w zakresie wspólnej polityki handlowej i stosowania jednolitych zasad, w szczególności w odniesieniu do zmian stawek celnych, z uwagi na fakt, iż podmioty znajdujące się w podobnych sytuacjach prawnie relewantnych, a mianowicie produkujące rury spawane spiralnie i rury spawane wzdłużnie, które mogą być stosowane zamiennie (jako substytuty) w dużych projektach inżynieryjnych, zostały potraktowane odmiennie w zakresie wielkości kontyngentu dla kategorii 25A i 25B, bez istnienia usprawiedliwionej podstawy dla takiego odmiennego traktowania w sytuacjach podobnych.

Skarżąca wniosła na podstawie art. 106 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.), dalej: „p.p.s.a.” o dopuszczenie i przeprowadzenie uzupełniającego dowodu z następujących dokumentów, znajdujących się w aktach sprawy administracyjnej: ekspertyzy pt. „Równoważność stosowania rur w wykonaniu SAWH oraz SAWL w dużych projektach inżynieryjnych na terenie Unii Europejskiej”; norm ISO 3183:2012, 3183:2019; umowy nr [...] zawartej z [...] wraz ze specyfikacją; umowy nr [...] zawartej z [...] wraz ze specyfikacją; specyfikacji dla Umowy nr [...] zawartej z [...] dla projektu [...]; specyfikacji dla Umowy nr [...] zawartej z [...] dla projektu [...], na okoliczność, iż: rury spawane spiralnie zaliczane do kodu CN 7305 19 00 są stosowane w dużych projektach inżynieryjnych (w szczególności w zakresie gazociągów i ropociągów) na równi i zamiennie z rurami spawanymi wzdłużnie, w szczególności z uwagi na fakt, że brak jest różnic w zakresie ich walorów użytkowych, co czyni niezasadnym zaliczenie ich do kategorii 25B zamiast do kategorii 25A.

Skarżąca wniosła o uchylenie decyzji w całości, jak również o uchylenie w całości poprzedzającej ją decyzji organu I instancji z uwagi na: brak podstaw do określenia kwoty należności celnych w postaci cła dodatkowego; brak podstaw do księgowania i powiadomienia o kwocie długu celnego; brak podstaw do sprostowania danych zawartych w zgłoszeniu celnym. Ponadto wniosła o zasądzenie kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wedle norm przepisanych.

Jednocześnie, na podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (wersja skonsolidowana) (Dz. Urz. UE L nr 202 z 7 czerwca 2016 r.), dalej: „TFUE” z uwagi na fakt, iż decyzja w tej kwestii jest niezbędna do wydania wyroku, skarżąca wniosła, aby Sąd zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) z wnioskiem o rozpatrzenie pytania następującej treści: Czy ważne są następujące przepisy rozporządzenia 2020/894 zmieniającego rozporządzenie 2019/159, interpretowane w powiązaniu z motywami 55-62 tego rozporządzenia:

- a) przepis motywu (60) o treści: W związku z tym Komisja uznaje za konieczne dostosowanie obecnej struktury kontyngentu, aby zapobiec wyżej wspomnianemu niepożądanemu zaburzeniu równowagi. Najodpowiedniejszym sposobem skutecznego rozwiązania powyższej sytuacji jest podział tej kategorii na następujące dwie kategorie: pierwszy podkontyngent taryfowy (kategoria 25A) powinien zatem obejmować te kody CN, które są zwykle wykorzystywane w dużych projektach inżynieryjnych (31), a drugi podkontyngent taryfowy (kategoria 25B) pozostałe kody CN, które nie są wykorzystywane w takich projektach; (32). Podział ten jest prosty i nie wydaje się zbyt dużym obciążeniem dla organów celnych. (31) Kody CN: 7305 11 00 i 7305 12 00; (32) Kody CN: 7305 19 00, 7305 20 00, 7305 31 00, 7305 39 00 i 7305 90 00;
- b) przepis art. 1 ust. 2 pkt b) rozporządzenia 2020/894, na podstawie którego aneks IV rozporządzenia 2019/159 jest zastępowany przez aneks II do rozporządzenia 2020/894;
- c) przepis pozycji załącznika II, IV.1 – Wielkość kontyngentów taryfowych, numer produktu 25B kod CN 7305 19 00, w zakresie, w jakim zaliczają produkty o kodzie CN 7305 19 00 (zgodnie z taryfą TARIC) – w postaci dużych rur spawanych spiralnie (SAWH) do kategorii 25B zamiast do kategorii 25A na podstawie twierdzenia, że rury te, w odróżnieniu od dużych rur spawanych wzdłużnie (SAWL), nie są stosowane w dużych projektach inżynieryjnych na terenie UE, z uwagi na sprzeczność powyższych przepisów z przepisami unijnymi wyższego rzędu, a to: art. 16 w zw. z art. 15 ust. 2 i 3 w zw. z art. 20 rozporządzenia 2015/478; art. 8, w zw. z art. 18 i art. 207 ust. 1 TFUE z uwagi na fakt, iż duże rury spawane spiralnie o kodzie CN 7305 19 00 oraz duże rury spawane wzdłużnie o kodach CN 7305 11 00 i 7305 12 00 mogą być, zgodnie z normami ISO 3183:2012 i 3183:2019 oraz taryfą TARIC, i w istocie są powszechnie stosowane zamiennie w dużych projektach inżynieryjnych na terenie UE, co powoduje, że zaliczenie tych dwóch kategorii rur (SAWH i SAWL) do dwóch różnych pozycji załącznika II, IV.1 – Wielkość kontyngentów taryfowych rozporządzenia 2020/894 (25A i 25B) nie znajduje uzasadnienia i powoduje traktowanie tych samych sytuacji

faktycznych w sposób prawie odmienny, co powoduje sprzeczność między ww. przepisami rozporządzenia 2020/894 a unijną zasadą równości i niedyskryminacji oraz z zasadami nakładania środków ochronnych w ramach wspólnych reguł przywozu.

Organ w odpowiedzi na skargę wniósł o jej oddalenie, w pełni podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie zauważył, co następuje:

Na wstępie wyjaśnić należy, że sprawę rozpoznano na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 15zsz ust. 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020 r., poz. 374, ze zm.). Zgodnie z tym przepisem przewodniczący może zarządzić przeprowadzenie posiedzenia niejawnego, jeżeli uzna rozpoznanie sprawy za konieczne, a przeprowadzenie wymaganej przez ustawę rozprawy mogłoby wywołać nadmierne zagrożenie dla zdrowia osób w niej uczestniczących i nie można przeprowadzić jej na odległość z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku. Na posiedzeniu niejawnym w tych sprawach sąd orzeka w składzie trzech sędziów. W badanej sprawie obie strony postępowania wyraziły zgodę na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym i nie żądały przeprowadzenia rozprawy w trybie zdalnym. Wobec powyższego Przewodnicząca Wydziału I zarządzeniem z dnia 28 grudnia 2021 r. skierowała sprawę do rozpoznania na posiedzeniu niejawnym w składzie trzech sędziów.

Na podstawie art. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. z 2021 r., poz. 137) sądy administracyjne kontrolują prawidłowość zaskarżonych aktów administracyjnych, między innymi decyzji ostatecznych, przy uwzględnieniu kryterium ich zgodności z prawem. Decyzja podlega uchyleniu, jeśli sąd stwierdzi naruszenie prawa materialnego w stopniu mającym wpływ na wynik sprawy, naruszenie prawa dające podstawę do wznowienia postępowania lub inne naruszenie przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na wynik sprawy, o czym stanowi art. 145 § 1 pkt 1 lit. a–c ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2022 r., poz. 329 – dalej „p.p.s.a.”), lub też naruszenie prawa będące podstawą stwierdzenia nieważności decyzji (art. 145 § 1 pkt 2 p.p.s.a.). W myśl art. 134 § 1 p.p.s.a. sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Przedmiotem sądowej kontroli jest decyzja dotycząca określenia i zaksięgowania wobec skarżącej kwoty należności celnych w postaci cła dodatkowego.

Wadliwości wskazanej decyzji strona dopatruje się wyłącznie w oparciu jej na nieważnych – w przekonaniu strony – przepisach rozporządzenia 2020/894 zmieniającego rozporządzenie 2019/159. Strona bowiem uważa, iż zostały one wydane w sprzeczności z normami wyższego rzędu, tj. wskazanymi w skardze przepisami rozporządzenia 2015/478 oraz wskazanymi przepisami traktatu o TFUE, a w konsekwencji duże rury spawane spiralnie (SAWH) o kodzie CN 7305 19 00 (zgodnie z taryfą TARIC) – nie powinny być zakwalifikowane do kategorii 25B lecz do kategorii 25A załącznika II, IV.1 – Wielkość kontyngentów taryfowych rozporządzenia 2020/894.

W związku powyższym strona wnosiła o zwrócenie się przez Sąd do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) z wnioskiem o rozpatrzenie pytania prejudycjalnego, czy ważne są wskazane w skardze przepisy rozporządzenia 2020/894.

Sąd postanowił odmówić zwrócenia się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

W pierwszym rzędzie należy wyjaśnić, że w myśl wskazanego art. 267 TFUE, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do orzekania w trybie prejudycjalnym:

- a) o wykładni Traktatów;
- b) o ważności i wykładni aktów przyjętych przez instytucje, organy lub jednostki organizacyjne Unii.

W przypadku gdy pytanie z tym związane jest podniesione przed sądem jednego z Państw Członkowskich, sąd ten może, jeśli uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna do wydania wyroku, zwrócić się do Trybunału z wnioskiem o rozpatrzenie tego pytania.

W przypadku gdy takie pytanie jest podniesione w sprawie zawisłej przed sądem krajowym, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, sąd ten jest zobowiązany wnieść sprawę do Trybunału.

Sąd w pełni podziela (wyrażone także przez stronę w skardze) stanowisko, iż każda norma prawa unijnego korzysta z domniemania ważności oraz, że kompetencję do uznania aktu prawa unijnego za nieważny ma wyłącznie TSUE.

Zgodzić należy się również ze stwierdzeniem, że o ile sądy krajowe mogą odrzucać podnoszone w postępowaniach przed nimi zarzuty nieważności, to stwierdzenie nieważności aktu wspólnotowego instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej Unii należy do wyłącznej właściwości Trybunału. Sądy krajowe nie mają bowiem autonomicznych uprawnień w przedmiocie stwierdzania nieważności aktów unijnych, gdyż jest to przedmiot wyłącznej kompetencji TSUE.

Jednakże na bazie przedstawionej w skardze argumentacji Sąd nie dostrzegł, aby wskazane przez Stronę regulacje rozporządzenia 2020/894 były sprzeczne z wskazanymi przepisami rozporządzenia 2015/478 oraz wskazanymi przepisami traktatu o TFUE, a przez to nieważne. Przedstawione w skardze argumenty nie obaliły bowiem domniemania zgodności z prawem przepisów rozporządzenia 2020/894.

Strona w pierwszym rzędzie zarzuciła bowiem im naruszenie art. 16, art. 15 ust. 2 i 3 w zw. z art. 20 rozporządzenia 2015/478, w kolejnym zaś naruszenie art. 8, w zw. z art. 18 i art. 207 ust. 1 TFUE

Zdaniem Strony w kolizji z sprzeczności powyższymi przepisami stoją następujące regulacje rozporządzenia 2020/894:

- a) przepis motywu (60) o treści: W związku z tym Komisja uznaje za konieczne dostosowanie obecnej struktury kontyngentu, aby zapobiec wyżej wspomnianemu niepożądanemu zaburzeniu równowagi. Najodpowiedniejszym sposobem skutecznego rozwiązania powyższej sytuacji jest podział tej kategorii na następujące dwie kategorie: pierwszy podkontyngent taryfowy (kategoria 25A) powinien zatem obejmować te kody CN, które są zwykle wykorzystywane w dużych projektach inżynierskich (31), a drugi podkontyngent taryfowy (kategoria 25B) pozostałe kody CN, które nie są wykorzystywane w takich projektach; (32). Podział ten jest prosty i nie wydaje się zbyt dużym obciążeniem dla organów celnych. (31) Kody CN: 7305 11 00 i 7305 12 00; (32) Kody CN: 7305 19 00, 7305 20 00, 7305 31 00, 7305 39 00 i 7305 90 00”;
- b) przepis art. 1 ust. 2 pkt b) rozporządzenia 2020/894, na podstawie którego aneks IV rozporządzenia 2019/159 jest zastępowany przez aneks II do rozporządzenia 2020/894;
- c) przepis pozycji załącznika II, IV.1 – Wielkość kontyngentów taryfowych, numer produktu 25B kod CN 7305 19 00, w zakresie, w jakim zalicza produkty o kodzie CN 7305 19 00 (zgodnie z taryfą TARIC) – w postaci dużych rur spawanych spiralnie (SAWH) do kategorii 25B zamiast do kategorii 25A na podstawie twierdzenia, że rury te, w odróżnieniu od dużych rur spawanych wzdłużnie (SAWL), nie są stosowane w dużych projektach inżynierskich na terenie UE.

Zatem zauważyć trzeba, że w myśl art. 16 gdy wymagają tego interesy Unii, Komisja, stanowiąc zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 3 ust. 3, oraz z przepisami rozdziału III, może przyjąć odpowiednie środki zapobiegające przywozowi do Unii produktów w tak znacznie zwiększonych ilościach lub na takich warunkach, które powodują lub grożą spowodowaniem poważnej szkody dla unijnych producentów produktów podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych. Zastosowanie ma art. 15 ust. 2–5.

Zgodnie natomiast z artykułem 15 ust. 1 w przypadku gdy dany produkt jest przywożony do Unii w tak znacznie zwiększonych ilościach lub na warunkach, które powodują lub mogą spowodować poważną szkodę dla producentów unijnych, Komisja może w celu zabezpieczenia interesów Unii, stanowiąc na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy:

- a) ograniczyć termin ważności dokumentów nadzoru w rozumieniu art. 11, które mają być wystawione po wejściu w życie tego środka;
- b) zmienić reguły przywozu danego produktu poprzez uzależnienie jego dopuszczenia do swobodnego obrotu od przedstawienia zezwolenia na przywóz, którego przyznanie podlega przepisom i ograniczeniom ustanawianym przez Komisję.

Środki, o których mowa w lit. a) i b), mają skutek natychmiastowy.

2. W odniesieniu do członków WTO środki, o których mowa w ust. 1, podejmowane są jedynie w przypadku, gdy spełnione są oba kryteria wskazane w akapicie pierwszym tego ustępu.
3. Przy ustanawianiu kontyngentu uwzględnia się w szczególności:
 - a) celowość utrzymania, w możliwie największym zakresie, tradycyjnych strumieni handlu;
 - b) ilość produktów wywożonych na mocy umów zawartych na zwykłych warunkach, przed wejściem w życie środka ochronnego w rozumieniu niniejszego rozdziału, jeżeli umowy takie zostały zgłoszone Komisji przez dane państwa członkowskie;
 - c) potrzebę uniknięcia zagrożeń dla celu, który zakładano przy ustanawianiu kontyngentu.

Każdy kontyngent ustala się na poziomie nie niższym niż średni poziom przywozu w okresie trzech ostatnich reprezentatywnych lat, dla których dostępne są dane statystyczne, chyba że konieczne jest ustanowienie tego kontyngentu na innym poziomie w celu zapobieżenia poważnej szkodzie lub jej naprawienia.

Zgodnie zaś z artykułem 20 ust. 1 podczas trwania środków nadzoru lub środków ochronnych stosowanych zgodnie z rozdziałami IV i V, Komisja może na wniosek państwa członkowskiego albo z własnej inicjatywy, nie później niż w połowie okresu stosowania środków o czasie trwania przekraczającym trzy lata:

- a) zbadać skutki stosowania środka;
- b) określić, czy liberalizacja powinna zostać przyspieszona i w jaki sposób;
- c) upewnić się, czy stosowanie środka jest nadal konieczne.

Jeżeli Komisja uznaje, że stosowanie środka jest nadal konieczne, informuje o tym państwa członkowskie.

2. Jeżeli Komisja uznaje, że środki nadzoru lub środki ochronne, o których mowa w art. 10, 12, 15, 16 i 17, powinny zostać uchylone lub zmienione, uchyla lub

zmienia dany środek zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 3 ust. 3 (...).

Sąd zauważa zatem, że Komisja w kolejnych motywach rozporządzenia 2020/894 wyjaśniła szczegółowo motywy wprowadzonego uregulowania.

W motywie (4) wyjaśniła, że zgodnie z art. 8 rozporządzenia w sprawie ostatecznych środków ochronnych Komisja może dokonać przeglądu środków w przypadku zmiany okoliczności w okresie ich obowiązywania.

W motywie (5) wskazano, że w dniu 14 lutego 2020 r. Komisja rozpoczęła drugi przegląd środków ochronnych, publikując zawiadomienie o wszczęciu postępowania (Dz.U. C 51 z 14.2.2020, s. 21), w którym wezwała zainteresowane strony do przedstawienia swoich opinii i do przedłożenia dowodów dotyczących pięciu podstaw przeglądu.

(6) Rzetelne postępowanie odbyło się w ramach dwuetapowej procedury pisemnej. W pierwszym etapie Komisja otrzymała około 90 uwag. W drugim etapie zainteresowanym stronom umożliwiono również zakwestionowanie wstępnych uwag innych stron. Komisja otrzymała ponad 30 dodatkowych uwag.

(7) Pisemny etap postępowania zakończył się w dniu 18 marca 2020 r. (...).

(8) W celu uwzględnienia w ramach przeglądu skutków gospodarczych nieoczekiwanej sytuacji skutkującej drastyczną zmianą okoliczności w funkcjonowaniu unijnego rynku stali oraz obecnych środków ochronnych, w dniu 30 kwietnia 2020 r. Komisja otworzyła dodatkowy i nadzwyczajny etap, w ramach którego zainteresowane strony mogły przedstawić swoje opinie na temat skutków gospodarczych pandemii COVID-19 na rynku stali.

Ustalenia wynikające z dochodzenia Komisja opisała w dalszych motywach rozporządzenia 2020/894.

Szczegółowe wyjaśnienia odnośnie do Kategorii 25 – Duże przewody rurowe spawane, Komisja wskazała w motywach (55)–(62).

Jak wskazano w motywie (56) niektóre zainteresowane strony zwróciły się z wnioskiem o wprowadzenie zmian w tej kategorii. W szczególności strony zwróciły się o powrót systemu połączonych kontyngentów krajowych i rezydualnych. Ponadto niektóre strony zwróciły się również z wnioskiem o podzielenie tego kontyngentu taryfowego na dwie podkategorie w celu lepszego uwzględnienia specyfiki produktów sklasyfikowanych w ramach tej kategorii.

Na szczególne podkreślenie zdaniem Sądu zasługuje motyw (57) w którym wyjaśniono, że w swojej analizie przeprowadzonej w ramach drugiego przeglądu Komisja zaobserwowała (na podstawie zbioru danych niedostępnych w czasie pierwszego dochodzenia przeglądownego) – w ramach tej jednej kategorii – że struktura przepływów przywozowych odbiega nieco od norm (30), tj. że różni się znacznie od tradycyjnych przepływów handlowych pod względem wielkości

i pochodzenia oraz może powodować zakłócenia równowagi na rynku unijnym. Jak wynika z powyższego odnośnika (30) Komisja zauważyła wprost, że przykładem jest kod CN: 7305 19 00, w odniesieniu do którego w 2019 r. odnotowano niemal 300% wzrost w stosunku do średniego przywozu w latach 2015–2017.

Mimo zatem podkreślanego przez stronę stwierdzenia zawartego w motywie (60), z motywu (57) jednoznacznie wynika, iż Komisja dostrzegła, że struktura przepływów przywozowych różni się znacznie od tradycyjnych przepływów handlowych pod względem wielkości i pochodzenia oraz może powodować zakłócenia równowagi na rynku unijnym – na co dowodem jest fakt, iż właśnie w odniesieniu do rur oznaczonych kodem CN: 7305 19 00 w 2019 r. odnotowano niemal 300% wzrost w stosunku do średniego przywozu w latach 2015–2017.

Co więcej w motywie (58) Komisja wskazała, iż z rzeczywistego wykorzystania kontyngentu taryfowego w tej kategorii produktu wynika, że niektóre państwa wykorzystują go do wywozu rodzajów produktów nieużywanych w dużych projektach inżynieryjnych znacznie wykraczających poza ich tradycyjną wielkość handlu (w niektórych przypadkach wzrost jest dziesięciokrotny) kosztem innych uczestników rynku krajowego i państw wywozu. W konsekwencji Komisja uważa, że obecny system zarządzania kontyngentem taryfowym doprowadził do sytuacji nadmiernego wypierania.

Z kolei w motywie (59) Komisja wyjaśniła, że w przypadku braku dostosowania, jeżeli w trzecim roku obowiązywania środków pojawią się duże projekty inżynieryjne wymagające specjalnych przewodów rurowych, istnieje ryzyko, że nie będzie można zamówić na potrzeby ich realizacji całej puli kontyngentów taryfowych, która powinna odpowiadać tym specjalnym przewodom rurowym, ponieważ zostałyby ona wyparta przez inny przywóz.

Rury CN: 7305 19 00 nie trafiły zatem do Kategorii 25B przypadkiem czy tylko na skutek błędu bądź niedopatrzania Komisji, jak usiłuje wykazać strona. Umieszczenie rur o oznaczeniu CN: 7305 19 00 w kategorii 25B stanowiło bowiem realizację wyraźnego zamiaru Komisji, poprzedzoną prawidłowo przeprowadzonym postępowaniem w zakresie przeglądu środków, z uwzględnieniem uwag zainteresowanych stron wśród których byli: importerzy, eksporterzy, użytkownicy, przedsiębiorcy, państwa wywozu, a nadto stowarzyszenia unijnego przemysłu producentów stali („przemysłu unijnego”) i dalszych użytkowników stali – jak wynika z motywu (10) rozporządzenia 2020/894. Celem było ograniczenie dostrzeżonego wzrostu przywozu rur oznaczonych jako CN: 7305 19 00, który to przywóz powodował zakłócenia równowagi na rynku unijnym.

Sąd nie przeczy, że rury spawane spiralnie należy klasyfikować jako CN: 7305 19 00. Nie jest przedmiotem sporu, że do kategorii rur sklasyfikowanych jako CN: 7305 19 00, zaliczają się duże rury spawane spiralnie, które mogą być

również wykorzystywane w dużych projektach inżynieryjnych. Jednakże strona nie wykazała, że do kategorii rur sklasyfikowanych jako CN: 7305 19 00 nie można zakwalifikować również innych rur, które nie są wykorzystywane w dużych projektach inżynieryjnych, a których zwiększony przywóz różnił się znacznie od tradycyjnych przepływów handlowych pod względem wielkości i pochodzenia oraz mógł powodować zakłócenia równowagi na rynku unijnym – na co wskazywało rozporządzenie 2020/894 w motywie (57) oraz uwadze nr 30 do tego motywu, ale także w motywie (58) i (59). Należy tu też wskazać, że w przeciwieństwie do kodu CN 7305 11 00 00 – obejmującego rury spawane wzdłużnie łukiem krytym czy CN 7305 12 00 00 – pozostałe, spawane wzdłużnie, kod CN 7305 19 00 00 nie został zatytułowany jako „rury spawane spiralnie” lecz ogólnie jako „pozostałe”.

Zdaniem Sądu samo sformułowanie zawarte w motywie (60), iż do kategorii 25A należy zaliczyć kody CN zwykle wykorzystywane w dużych projektach inżynieryjnych, a do kategorii 25B pozostałe kody CN które nie są wykorzystywane w takich projektach – nie stanowi o nieważności kwestionowanych regulacji rozporządzenia 2020/894. Muszą one ono być interpretowane w łącznie z pozostałą treścią rozporządzenia. Poza tym ustalenie Komisji, iż rury o wskazanych kodach były „zwykle wykorzystywane w dużych projektach inżynieryjnych” zdaniem Sądu nie wyklucza, że rury oznaczone innym kodem co do zasady mogłyby być w ogóle tak wykorzystane.

Przechodząc do analizy podniesionych zarzutów naruszenia konkretnych przepisów, tj. art. 16 jak i art. 15 rozporządzenia 2015/478, po pierwsze wskazać trzeba, że przepisy przyznają Komisji kompetencje do wprowadzania środków mających chronić przed przywozem produktów – które grożą poważną szkodą unijnym producentom produktów podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych.

Tymczasem skarżąca w żadnym stopniu nie uprawdopodobniła nawet, że niekwestionowany, zwiększony przywóz rur sklasyfikowanych jako CN: 7305 19 00, który Komisja uznała za „mogący zakłócić równowagę na rynku unijnym” – nie zagrażał unijnym producentom produktów podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych dla rur sklasyfikowanych jako CN: 7305 19 00. Strona wskazywała w skardze, że naruszenie art. 16 „pozbawiałoby nabywców w ramach dużych projektów inżynieryjnych na terenie Unii odpowiedniej różnorodności towarowej w postaci dostępności zarówno rur spawanych wzdłużnie jak i spiralnie”. Sąd zauważa, że powyższy przepis art. 16 nie ma na celu ochrony nabywców rur, lecz ich unijnych producentów.

To samo należy odnieść do zarzutu naruszenia art. 15 ust. 2 w zw. z art. 16 rozporządzenia 2015/478. Sąd zauważa, że powyższy zarzut strona uzasadnia faktem, iż „KE ustaliła w sposób błędny, że unijni producenci produktów podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych produkują na cele realizacji dużych projektów

inżynieryjnych wyłącznie rury spawane wzdłużnie, podczas gdy rury te są wykorzystywane na równi i zamiennie z rurami spawanymi spiralnie, a zaliczenie tego rodzaju rur do kategorii 25B powoduje nieuzasadnione uprzywilejowanie podmiotów importujących rury spawane wzdłużnie (powodując brak konkurencji i ograniczenie zróżnicowania podaży dla nabywców w ramach dużych projektów inżynieryjnych), jak i producentów unijnych produkujących rury spawane spiralnie (którzy nie będą mieli konkurencji na rynku unijnym ze strony producentów z państw trzecich)”. Powtórzyć zatem należy że zarówno przepis art. 16 jak i art. 15 rozporządzenia 2015/478 mają na celu ochronę unijnych producentów rur podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych. Tym samym skoro importowane rury sklasyfikowane jako CN: 7305 19 00 stanowią towary podobne lub bezpośrednio konkurencyjne do rur produkowanych przez producentów unijnych to nałożone ograniczenia nie mogą być uznane za nieważne z powodu naruszenia powyższych przepisów. Uzasadnienie zarzutu naruszenia art. 16 jak w zw. z art. 15 ust. 2 poprzez twierdzenie, że ma miejsce „nieuzasadnione uprzywilejowanie podmiotów importujących rury spawane wzdłużnie (powodujące brak konkurencji i ograniczenie zróżnicowania podaży dla nabywców w ramach dużych projektów inżynieryjnych)” – również nie może być skuteczne, albowiem zmierza do wykazania, że naruszenie tych przepisów nastąpiło przez brak ochrony praw nabywców rur spawanych spiralnie – których wskazany przepis nie ma na celu chronić, jak również przez uprzywilejowanie producentów unijnych produkujących rury spawane spiralnie, wobec producentów z krajów trzecich – których to unijnych producentów przepisy art. 15 i 16 przed producentami z krajów trzecich właśnie mają za zadanie chronić.

Nadto skarżąca mimo zarzutu rzekomo błędnego ustalenia przez Komisję że „unijni producenci produktów podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych produkują na cele realizacji dużych projektów inżynieryjnych wyłącznie rury spawane wzdłużnie” – nie przedstawiła w tym zakresie żadnych dowodów, oraz żadnych danych potwierdzających że powyższe ustalenie było błędne. Nie wskazała też, skoro je podważa, gdzie konkretnie w kwestionowanych przepisach rozporządzenia 2020/894 takie ustalenie nastąpiło.

Tylko na marginesie zauważyć należy, że powyższe stwierdzenie w istocie jest sprzeczne z przyjętą w skardze argumentacją. Skoro Komisja ustaliłaby, że unijni producenci produkują wyłącznie rury spawane wzdłużnie, to nałożenie wyższego cła na rury spawane spiralnie mogłoby właśnie chronić tych producentów. Jednak w sytuacji zamienności powyższych produktów – co twierdzi sama strona – niezależnie od tego czy unijni producenci produkują rury spawane spiralnie czy też wzdłużnie, również chroniłoby to producentów unijnych – gdyż przepisy mają chronić „unijnych producentów produktów podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych”. Na marginesie Sąd zauważa, że w tym względzie strona przedstawiała

w skardze różne stanowiska. Przykładowo na stronie 11 skargi w pkt VI twierdzi, iż: „jest rzeczą charakterystyczną przy budowie stalowych rurociągów ropy naftowej i gazu, iż na jednym projekcie inżynieryjnym zastosowanie znajdują zarówno rury ze szwem spiralnym oraz ze szwem wzdłużnym”, na stronie zaś 18 skargi strona odmiennie twierdzi, że „z oczywistych względów do jednego projektu inżynieryjnego wykorzystuje się jednorodny materiał” wskazując, że do opisywanego tam projektu wybrano wyłącznie rury spawane wzdłużnie, a nie spiralnie. Powyższe stwierdzenia strony w istocie pozostają ze sobą w sprzeczności.

Strona wskazywała też w skardze, że w odniesieniu do członków WTO zgodnie z art. 15 ust. 2 środki, o których mowa w ust. 1, podejmowane są jedynie w przypadku, gdy spełnione są oba kryteria wskazane w akapicie pierwszym tego ustępu. Sąd zauważa, że akapit pierwszy ustępu 1 wskazuje na przywóz danego produktu do Unii w tak znacznie zwiększonych ilościach lub na warunkach, które powodują lub mogą spowodować poważną szkodę dla producentów unijnych.

Zdaniem Sądu na spełnienie obu powyższych warunków Komisja wskazała jednak w rozporządzeniu 2020/894, jednoznacznie wyjaśniając w motywie (57), że w 2019 r. nastąpił 300% wzrost przywozu rur oznaczonych kodem CN 7305 19 00 w stosunku do przywozu w latach 2015–2017 oraz, że może to spowodować zaburzenia równowagi na rynku unijnym (co zdaniem Sądu należy traktować jako możliwość spowodowania poważnej szkody dla producentów unijnych).

Strona nadto w skardze wskazuje na naruszenie art. 15 ust. 3 lit. a rozporządzenia 2015/478 w ten sposób, iż nadpodaż przywozu rur spawanych wzdłużnie na cele realizacji projektu [...] nie stanowi tradycyjnego strumienia handlu zgodnie z art. 15 ust. 3 lit. a. rozporządzenia 2015/478, a jedynie tymczasową tendencję, która już przemija oraz na naruszenie 15 ust. 3 lit. c rozporządzenia 2015/478 z uwagi na sprzeczność z potrzebą uniknięcia zagrożeń dla celu, który zakładano przy ustanawianiu kontyngentu.

Wskazać zatem trzeba, że art. 15 ust. 3 rozporządzenia 2015/478 zawiera katalog okoliczności które uwzględnia się przy ustanawianiu kontyngentu. Katalog ten ma charakter przykładowy co potwierdza zapis, iż przy ustanawianiu kontyngentu uwzględnia się „w szczególności” wskazane w dalszych punktach okoliczności.

Zdaniem Sądu Komisja jednak wzięła pod uwagę powyższe okoliczności. W motywie (57) rozporządzenia 2020/994 ustaliła, że struktura przepływów przywozowych odbiega od norm tj., że różni się znacznie od tradycyjnych przepływów handlowych pod względem wielkości i pochodzenia (wzięła pod uwagę celowość utrzymania w możliwie najszerszym zakresie tradycyjnych strumieni handlu zgodnie z art. 15 ust. 3 lit. a) argumentacja strony jest w tym względzie jedynie nieuzasadnioną polemiką. Zdaniem Sądu z rozporządzenia wynika też, że Komisja wzięła pod uwagę potrzebę uniknięcia zagrożeń dla celu, który zakładano przy ustanawianiu

kontyngentu. Skoro bowiem po zgodnym z regułami drugim przeglądzie przyjęła na podstawie dokonanych w ramach przeglądu ustaleń, iż znacząco wzrósł przywóz rur oznaczonych kodem 7305 19 00, oraz, że niektóre państwa wykorzystują kontyngent do wywozu rodzajów produktów nieużywanych w dużych projektach inżynierskich, to w efekcie postanowiła zakwalifikować je do podkontyngentu 25B „dla celu zapobieżenia niepożądanemu zaburzeniu równowagi”.

Naruszenie art. 20 rozporządzenia 2015/478 było uzasadniane natomiast brakiem podstaw do jego zastosowania, wobec niewypełnienia przesłanek z art. 16 i art. 15 – z czym Sąd się nie zgodził, na co wskazano powyżej. W myśl art. 20 ust. 2 jeżeli Komisja uznaje, że środki nadzoru lub środki ochronne, o których mowa w art. 10, 12, 15, 16 i 17, powinny zostać uchylone lub zmienione, uchyla lub zmienia dany środek zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 3 ust. 3. W danym przypadku Komisja tak właśnie uznała, co spowodowało zmianę środka zgodnie z procedurą. Wobec tego zarzut naruszenia art. 20 rozporządzenia 2015/478 należało również uznać za bezzasadny.

Nie można się też zdaniem Sądu zgodzić z zarzutem naruszenia art. 8, w zw. z art. 18 i art. 207 ust. 1 TFUE poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i wydanie decyzji sprzecznej z zasadą równości i niedyskryminacji we wszystkich działaniach UE, w tym w zakresie wspólnej polityki handlowej i stosowania jednolitych zasad, w szczególności w odniesieniu do zmian stawek celnych, z uwagi na fakt, iż podmioty znajdujące się w podobnych sytuacjach prawnie relewantnych, a mianowicie produkujące rury spawane spiralnie i rury spawane wzdłużnie, które mogą być stosowane zamiennie (jako substytuty) w dużych projektach inżynierskich, zostały potraktowane odmiennie w zakresie wielkości kontyngentu dla kategorii 25A i 25B, bez istnienia usprawiedliwionej podstawy dla takiego odmiennego traktowania w sytuacjach podobnych.

Zgodnie z art. 8 TFUE we wszystkich swoich działaniach Unia zmierza do zniesienia nierówności oraz wspierania równości mężczyzn i kobiet.

W myśl artykułu 18 TFUE w zakresie zastosowania Traktatów i bez uszczerbku dla postanowień szczególnych, które one przewidują, zakazana jest wszelka dyskryminacja ze względu na przynależność państwową. Parlament Europejski i Rada, stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, mogą przyjąć wszelkie przepisy w celu zakazania takiej dyskryminacji.

Jak zaś stanowi artykuł 207 ust. 1 TFUE wspólna polityka handlowa jest oparta na jednolitych zasadach, w szczególności w odniesieniu do zmian stawek celnych, zawierania umów celnych i handlowych dotyczących handlu towarami i usługami oraz do handlowych aspektów własności intelektualnej, bezpośrednich inwestycji zagranicznych, ujednoczenia środków liberalizacyjnych, polityki eksportowej, a także handlowych środków ochronnych, w tym środków podejmowanych

w przypadku dumpingu lub subsydiów. Wspólna polityka handlowa prowadzona jest zgodnie z zasadami i celami działań zewnętrznych Unii.

Sąd zauważa, że w przekonaniu strony wskazane przepisy rozporządzenia 2020/894 dyskryminują producentów rur wobec tego, że podmioty znajdujące się w podobnych sytuacjach prawnie relewantnych, a mianowicie produkujące rury spawane spiralnie i rury spawane wzdłużnie, które mogą być stosowane zamienne (jako substytuty) w dużych projektach inżynierskich, zostały potraktowane odmiennie w zakresie wielkości kontyngentu dla kategorii 25A i 25B, bez istnienia usprawiedliwionej podstawy dla takiego odmiennego traktowania w sytuacjach podobnych. W związku z tym zdaniem strony zaliczenie dwóch kategorii rur (SAWH i SAWL) do różnych pozycji załącznika II, IV.1 – Wielkość kontyngentów taryfowych rozporządzenia 2020/894 (25A i 25B) nie znajduje uzasadnienia i powoduje traktowanie tych samych sytuacji faktycznych w sposób odmienny, co powoduje sprzeczność między przepisami rozporządzenia 2020/894 a unijną zasadą równości i niedyskryminacji oraz zasadami nakładania środków ochronnych w ramach wspólnych reguł przywozu.

Zdaniem Sądu powyższy zarzut nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem wbrew stanowisku strony nie miało miejsca traktowanie tych samych sytuacji faktycznych w sposób odmienny. Produkcja czy przywóz rur oznaczonych jako CN: 7305 19 00 nie jest sytuacją identyczną z produkcją/przywóz rur oznaczonych kodami CN: 7305 11 00 i 7305 12 00, nawet jeśli mogą one być następnie przeznaczone do tego samego rodzaju wykorzystania. Rury oznaczone jako CN: 7305 19 00, zostały zaliczone do odrębnej kategorii załącznika II, IV.1 – Wielkość kontyngentów taryfowych rozporządzenia 2020/894 (25B) z uwagi na fakt, iż Komisja dostrzegła, że struktura przepływów przywozowych różni się znacznie od tradycyjnych przepływów handlowych pod względem wielkości i pochodzenia oraz może powodować zakłócenia równowagi na rynku unijnym – na co dowodem jest fakt, iż w odniesieniu do rur oznaczonych kodem CN: 7305 19 00 w 2019 r. odnotowano niemal 300% wzrost w stosunku do średniego przywozu w latach 2015–2017. Takiego wzrostu nie zaobserwowano w stosunku do rur sklasyfikowanych kodami CN: 7305 11 00 i 7305 12 00.

Sąd uznał także za niezasadne wnioski dowodowe strony. Wskazać bowiem należy, że zgodnie z art. 106 § 3 p.p.s.a. sąd może z urzędu lub na wniosek stron przeprowadzić dowody uzupełniające z dokumentów, jeżeli jest to niezbędne do wyjaśnienia istotnych wątpliwości i nie spowoduje nadmiernego przedłużenia postępowania w sprawie. Tymczasem dowody zaofiarowane przez Stronę nie mogły wyjaśnić istotnych wątpliwości w sprawie, skutkujących zmianą rozstrzygnięcia. Fakt bowiem, że duże rury spawane spiralnie (SAWH) należy sklasyfikować jako produkty o kodzie CN 7305 19 00 (zgodnie z taryfą TARIC), które mogą być

stosowane w dużych projektach inżynieryjnych, nie jest przedmiotem sporu. Jednak zdaniem Sądu przedłożone dowody nie wykluczają, iż do kodu CN 7305 19 00 mogą być też zaklasyfikowane inne rury, także takie które nie są wykorzystywane w dużych projektach inżynieryjnych, a na których zwiększony przywóz wskazała Komisja w motywach (57), (58) i (59) rozporządzenia 2020/894. W szczególności wskazać należy, że potwierdza to fakt, iż zgodnie z taryfą TARIC do pozycji 7305 zalicza się rury których zewnętrzna średnica przekracza 406,4 mm (dotyczy to zatem również pozycji CN 7305 19 00). Jak tymczasem wskazuje się w przedłożonej przez stronę ekspertyzie, obejmuje ona analizę dużych projektów inżynieryjnych rurociągów ropy naftowej i gazu, począwszy od wymiaru nominalnego DN 700 do DN 1400, albowiem w przypadku takich projektów następuje ponad proporcjonalne zwiększenie zdolności przesyłowych rurociągu wraz ze wzrostem przekroju rur, a średnicę DN 700 zalicza się co do zasady do istotnych pod względem wolumenu transportowanego gazu. Ta sama ekspertyza wskazuje iż wymiar 406,4 mm odpowiada znormalizowanemu wymiarowi nominalnemu DN 450. Potwierdza to tezę, iż część rur sklasyfikowanych jako CN 7305 19 00, jednak o mniejszej niż DN 700 średnicy, mogą stanowić rury nie wykorzystywane w dużych projektach inżynieryjnych, a nadto że wnioskowana ekspertyza nie dotyczy wszystkich rur pozycji CN 7305 19 00 (o średnicy mniejszej niż DN 700). Już z tego względu ekspertyza nie mogła udowodnić, iż wszystkie rury z pozycji CN 7305 19 00 to rury zwykle wykorzystywane w dużych projektach inżynieryjnych, a działanie Komisji w reakcji na wzrost ich przywozu było nieuprawnione. Części bowiem z tych rur o mniejszej średnicy wnioskowana ekspertyza nie obejmowała, a nawet wykluczała je ze wskazanej kategorii „wykorzystywanych w dużych projektach inżynieryjnych”, a przez to należało ją uznać za nie mogącą wyjaśnić istotnych wątpliwości w sprawie.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego również wielokrotnie wskazywano na brak podstaw do dopuszczenia w postępowaniu sądowoadministracyjnym dowodu z dokumentu, który w istocie ma charakter opinii biegłego jak np. opinia urbanistyczna, prawnopodatkowa czy ocena techniczna (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia: 25 lutego 2005 r. sygn. akt FSK 1640/04, 14 czerwca 2005 r. sygn. akt OSK 1673/04; 18 czerwca 2009 r. sygn. akt II FSK 355/08, 22 lipca 2009 r. sygn. akt II FSK 574/08), czy wyrok z dnia 4 czerwca 2019 r. I OSK 2031/17. Taki natomiast charakter miała złożona w sprawie ekspertyza.

Z kolei jak wskazał NSA w wyroku z dnia 31 maja 2007 r. sygn. I GSK 1647/06 dowodem w sprawie może być dokument sporządzony w języku polskim, to aby mógł mieć on wartość dowodową dowód taki musi być zgodny z prawem, a zatem z art. 27 Konstytucji. Zatem zdaniem Sądu dokument dopuszczany na podstawie art. 106 § 3 p.p.s.a. winien być sporządzony w języku polskim lub na ten język

przetłumaczony. Tymczasem część złożonych w trakcie postępowania administracyjnego dokumentów, o których dopuszczenie w charakterze dowodów wnioskowała strona została sporządzona w języku angielskim („International Standard ISO 3183” czy „Specification for Steel and Pipes for Pipelines Common Requirements”).

Nie spełniają też wymogu z art. 106 § 3 p.p.s.a przedłożone umowy, albowiem przeprowadzenie z nich dowodów nie wniosłoby niczego do sprawy, a przez to nie jest niezbędne do wyjaśnienia istotnych wątpliwości. Jak już wskazywano Sąd nie przeczy możliwości wykorzystania dużych rur spawanych spiralnie, zaliczanych do kodu CN 7305 19 00 do dużych projektów inżynieryjnych, jednakże nie wyklucza, iż do wskazanej kategorii można zaliczyć także inne rury nie wykorzystywane do tych projektów, na których wzrost przywozu i związane z tym zakłócenia równowagi zwróciła uwagę Komisja w motywach (57), (58) rozporządzenia 2020/894.

Mając zatem na uwadze wcześniej wskazywane (także przez stronę) domniemanie ważności przepisów unijnych, Sąd zauważa, że nie zasługuje na uwagę zarzut skargi, iż przepisy rozporządzenia 2020/894 naruszyły wskazane przepisy rozporządzenia 2015/478 jak też wskazane przepisy TFUE. Strona domniemania powyższego nie obaliła.

Wobec tego Sąd ponownie zauważa, iż jedynym zarzutem strony była sprzeczność wskazanych przepisów rozporządzenia 2020/894 z wskazanymi przepisami rozporządzenia 2015/478 jak też wskazanymi przepisami TFUE, a przez to ich nieważność. W efekcie wadliwość zaskarżonej decyzji miała polegać wyłącznie na oparciu jej o nieważne przepisy rozporządzenia 2020/894. Wobec tego, iż Sąd nie dopatrył się nieważności wskazanych norm i uznał, że nie ma podstaw do występowania z pytaniem do TSUE, należy wskazać, iż strona sama (na stronie 5 skargi) przyznała, iż zastosowanie przez organy obu instancji przepisu pozycji załącznika II, IV.1 – Wielkość kontyngentów taryfowych, numer produktu 25B, kod CN 7305 19 00 rozporządzenia 2020/894 poprzez zakwalifikowanie do kodu TARIC 7305 19 00 rur stalowych spiralnie spawanych o średnicy przekraczającej 1000 mm, przeznaczonych dla budowy gazociągu operatora sieci przesyłowej [...] –15509,720 M o masie [...] kg, pochodzących z T., spowodowało, iż przedmiotowe towary zostały zakwalifikowane wedle taryfy TARIC prawidłowo. Strona stwierdziła, że stosownie do art. 288 TFUE „Rozporządzenie ma zasięg ogólny. Wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich”. Analizowany przepis II Rozporządzenia zmieniającego jako przepis prawa unijnego zawarty w rozporządzeniu wykonawczym Komisji Europejskiej podlega zastosowaniu bezpośrednio i jest wiążący dla organów w niniejszej sprawie. Strona wprost wskazała, iż tym samym w przedmiotowej sprawie nie mogły zapaść inne decyzje, aniżeli te, które zostały wydane. Sąd w pełni podziela pogląd strony jak i organów w powyższym